

Arrest

nr. 63 897 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 8 juli 2008 gedateerd schrijven diende verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 6 april 2009 de beslissing waarbij de door verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 8 december 2009 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partij op 24 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door:

*[B., N.] [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. De aanvraag tot regularisatie naar waar betrokkene verwijst dateert van 07.08.2008. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een werkbepoef toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene verwijst daarbij naar haar broer die op legale wijze in België zou verblijven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Verder toont betrokkene niet aan dat zij buiten het toepassing[s]gebied van gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) valt, noch dat haar verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonenden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkene slaagt er zodoende niet in om aan te tonen dat zij in aanmerking komt voor het criterium 2.3.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, werkwilleg is, Nederlands zou spreken, een vrienden en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet dient te worden ingegaan op haar vraag om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

2.2. Los van het feit dat de Raad zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuurlijke beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing genomen werd en dus in beginsel hoe dan ook geen rekening kan houden met overtuigingsstukken die pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen, moet worden geduïd dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, nog overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd nadat verwerende partij een nota met opmerkingen overmaakte. Het door de raadsman van verzoekende partij op 26 mei 2011 aan de Raad overgemaakte attest van de Vereniging voor Ontwikkeling en Emancipatie van Moslims van 26 april 2011 dient daarom uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht, in samenhang gelezen met het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Eerste onderdeel: Schending van het aangevoerde middel omdat in de beslissing niet geantwoord wordt op de precies ontwikkelde argumenten in de aanvraag.

Verzoekster had in haar aanvraag toepassing gevraagd van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. Criterium 2.8A bepaald het volgende:

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

In de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend per aangetekend schrijven van 4 december 2009 wordt gesteld (stuk 4):

“4.

In 2007 raadpleegde zij een raadsman teneinde een art. 9bis in haar naam te lanceren. Op 6 april 2009 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Zij deed bijgevolg geloofwaardige pogingen om zich in België te vestigen”.

In de bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van criterium 2.8.A overwegende:

“Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzi[n]gen van terug te vinden. De aanvraag tot regular[i]satie naar waar betrokkene verwijst dateert van 07.08.2008. Betrokkene kan zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie”.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier geantwoord op de aangevoerde uitleg dat verzoekster weldegelijk reeds in 2007 een raadsman heeft gecontacteerd in voorbereiding op haar aanvraag tot regularisatie.

Het is natuurlijk niet verkeerd dat verzoekster zich laat adviseren en bijstand zoekt van een advocaat. Verzoekster heeft het advies van de advocaat opgevolgd wat betreft de documenten die moesten toegevoegd worden en het tijdstip om de aanvraag in te dienen.

In elk geval moet het contact met een advocaat met het oog op het indienen van een regularisatieaanvraag beschouwd worden als de aanvang van de geloofwaardige pogingen om verblijfsrechten te bekomen.

De bestreden beslissing gaat hier niet op in. De uitleg/verantwoording in de aanvraag wordt genegeerd.

De motiveringsplicht vereist dat alle elementen die in een aanvraag verblijfsmachtiging worden ingeroepen tot staving van de bijzondere omstandigheden, beantwoord moeten worden in de beslissing, zelfs indien zij vaag geformuleerd zijn en niet gestaafd (RvV 29 april 2010. nr. 42.699, T. Vreemd. 2010, 355; zie ook RvV 21 december 2009. nr. 36.370, T. Vreemd. 156).

Het is vaste rechtspraak dat precieze ontwikkelingen van de verzoekende partij, in aanmerking moeten worden genomen in de beslissing (RvV 30 april 2009, T. Vreemd. 2009, 319).

De bestreden beslissing diende dan ook minstens uitleg te verschaffen waarom zij het aangehaalde contact met de advocaat teneinde zich te informeren omtrent een regularisatieaanvraag, niet wordt in aanmerking genomen en slechts zou kunnen rekening gehouden worden met het indienen van de aanvraag zelf.

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.

Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat geoordeeld wordt dat het inwinnen van informatie omtrent een regularisatieprocedure bij een advocaat als voorbereiding op de aanvraag, niet volstaat om te spreken van geloofwaardige pogingen zoals bedoeld in de instructie.

De bestreden beslissing verklaart uitdrukkelijk toepassing te maken van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In voorkomend geval is verwerende partij ook gebonden om de bepalingen van de instructie na te leven.

Verzoekster had in haar aanvraag toepassing gevraagd van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009.

[...]

In de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend per aangetekend schrijven van 4 december 2009 wordt gesteld (stuk 4):

“4.

In 2007 raadpleegde zij een raadsman teneinde een art. 9bis in haar naam te lanceren. Op 6 april 2009 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Zij deed bijgevolg geloofwaardige pogingen om zich in België te vestigen”.

De raadsman van betrokkene benadrukt dat verzoekster reeds in 2007 initiatief heeft genomen om een regularisatieaanvraag in te dienen, doch dat de aanvraag zelf pas effectief werd doorgestuurd per aangetekend schrijven van 8 juli 2008.

In de Instructie van 19 juli 2009 wordt het begrip “geloofwaardige poging” niet gedefinieerd. Nergens blijkt dat er slechts sprake zou zijn van een geloofwaardige poging nadat de aanvraag werd ingediend.

Verzoekster is uiteindelijk een leek inzake. Zij laat zich adviseren en begeleiden door een raadsman.

In elk geval neemt de “geloofwaardige poging” een aanvang op het ogenblik dat men het eerste initiatief neemt (i.c. het consulteren van een raadsman).

In een arrest van 22 december 2010 (nr. 53.640) heeft Uw Raad zich hierover reeds uitgesproken. In deze zaak voerde de vreemdeling aan dat hij voordien informatie had gevraagd bij een organisatie, doch de regularisatieaanvraag zelf werd pas ingediend na 18 maart 2008. De administratie weigerde de aanvraag zeggende dat het inwinnen van informatie geen ernstige geloofwaardige poging betrof, hetgeen enkel het geval zou zijn zodra de aanvraag effectief werd ingediend. Uw Raad vernietigde de beslissing:

“Bij de beoordeling van dit element in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris echter een voorwaarde toegevoegd, met name dat de ‘geloofwaardige pogingen’ tevens als ‘ernstig’ moeten kunnen worden beschouwd. De getuigenis van de verzoekende partij wordt niet aanvaard omwille van het feit dat dit geen ‘ernstige’ geloofwaardige poging is terwijl enkel een geloofwaardige poging wordt vooropgesteld in de vernietigde instructie. De gemachtigde van de staatssecretaris is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Het onderdeel van het middel waarbij een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, is gegrond”.

Het volstaat dus dat een geloofwaardige poging wordt ondernomen, dewelke er reeds kan uit bestaan dat de vreemdeling zich informeert omtrent de mogelijkheden.

Het zou trouwens onredelijk zijn dat een vreemdeling, die zich informeert en de aanvraag pas indient wanneer hij beschikt over een gefundeerd dossier met kans op succes, slechter zou behandeld worden dat een vreemdeling die zonder enige kans op succes een aanvraagprocedure indient.”

3.2. Verwerende partij werpt op dat in de bestreden beslissing duidelijk gesteld wordt dat “de regularisatieaanvraag” van verzoekende partij werd ingediend op 7 augustus 2008 en dat uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekende partij een periode van wettig verblijf zou gehad hebben voor 18 maart 2008 of voor deze datum geloofwaardige pogingen zou ondernomen hebben om een wettig verblijf in België tot stand te brengen. Verwerende partij licht tevens toe dat uit het administratieve dossier inderdaad blijkt dat verzoekende partij bij monde van haar advocaat in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft gesteld dat zij “in 2007” een (andere) advocaat raadpleegde teneinde een verblijfsmachtiging aan te vragen, doch dat deze bewering niet gestaafd werd aan de hand van enig stuk en bovendien niet overtuigend overkomt daar de eigenlijke aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden pas werd ingediend op 7 augustus 2008 en dus meer dan een jaar nadat verzoekende partij haar raadsman hiertoe instructie zou gegeven hebben.

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft betoogt verzoekende partij dat verwerende partij niets heeft gesteld inzake haar verklaring dat zij reeds in de loop van het jaar 2007 een raadsman contacteerde om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voor te bereiden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert, zoals verwerende partij terecht opwerpt, dat deze bewering feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat verzoekende partij haar standpunt dat zij voor 18 maart 2008 reeds op legale wijze in België zou verbleven hebben of dat zij voor die

datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om legale verblijfsstatus in België te verwerven – waarvoor verzoekende partij onder meer verwees naar het feit dat zij in 2007 een raadsman zou gecontacteerd hebben om een eerste aanvraag om haar tot een verblijf te machtigen in te dienen – niet aantoonbaar.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat al de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. De door verzoekende partij aangevoerde schending aan van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduurd dat voormelde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoekende partij voerde in haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onder meer aan dat zij zich in een situatie bevond zoals omschreven in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009.

In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een legale verblijfsstatus te verwerven in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verwerende partij oordeelde, zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel, dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds voor 18 maart 2008 gedurende een periode op wettige wijze in het Rijk verbleef of een poging ondernam om een legale verblijfsstatus te verwerven. Verwerende partij gaf aan dat uit de door verzoekende partij aangebrachte stukken slechts kan afgeleid worden dat zij op 7 augustus 2008 een eerste aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indiende en dat uit dit stuk niet kan afgeleid worden dat zij zich in een situatie zoals omschreven in punt 2.8A van de beleidsrichtlijn bevindt.

Verzoekende partij stelt dat zij reeds in de loop van het jaar 2007 haar toenmalige raadsman raadpleegde om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Daargelaten de vraag of het louter raadplegen van een advocaat kan beschouwd worden als een *“geloofwaardige poging”* om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij bij haar tweede aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden geen enkel stuk voegde waaruit kan afgeleid worden dat zij reeds in 2007 een raadsman consulteerde.

Verzoekende partij toont voorts niet aan dat verwerende partij andere criteria zou gehanteerd hebben dan deze voorzien in de beleidsinstructie of dat verwerende partij voorwaarden aan deze beleidsinstructie zou toegevoegd hebben die niet voorzien zijn of die niet gesteld worden ten aanzien van andere vreemdelingen die een soortgelijke aanvraag indienden. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 53 640 van de Raad, waar dit wel het geval was en dat bijgevolg gebaseerd is op feiten die niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK